

Mielno, dnia 28.10.2015r.

### **INTERPRETACJA INDYWIDUALNA**

Wójt Gminy Mielno, działając na podstawie przepisów art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015r. poz. 613 z późn. zm.).

#### **uznaje za nieprawidłowe**

**stanowisko wskazane we wniosku złożonym przez pana XX w dniu 12.09.2015r. (wpływ 01.10.2015r.) o interpretację prawa w indywidualnej sprawie dotyczącej opłaty targowej.**

#### **U z a s a d n i e n i e**

W dniu 12.09.2015 r. (wpływ 01.10.2015 r.) Pan XX zast. przez r. pr. XX zwrócił się do organu podatkowego z wnioskiem o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego.

#### **W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny:**

Wnioskodawca jest właścicielem nieruchomości położonej w miejscowości X, na której zlokalizowany jest budynek tymczasowy wybudowany zgodnie z przepisami prawa budowlanego. Wnioskodawca jest przedsiębiorcą prowadzącym jednoosobową działalność gospodarczą także na ww. nieruchomości w zakresie sprzedaży towarów marek Spółki XX (dalej: Spółka).

Wnioskodawca prowadzi sprzedaż produktów ww. Spółki na podstawie umowy z dnia 29 maja 2015r. której odpis dołączył do wniosku.

Na podstawie ww. umowy stanowiącej rodzaj umowy franczyzowej wnioskodawca prowadzi sprzedaż towarów marek Spółki w imieniu własnym lecz na rzecz Spółki otrzymując prowizję od sprzedaży.

#### **Stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego:**

Przedstawiając własne stanowisko Strona powołała się na art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 849 z późn. zm.) zgodnie z którym podatnikiem opłaty targowej jest osoba fizyczna, osoba prawna oraz jednostka organizacyjna nie mająca osobowości prawnej, dokonująca sprzedaży na targowiskach.

Na tle obowiązującej wnioskodawcę i Spółkę umowy w ocenie wnioskodawcy wyłącznie on jest podatnikiem opłaty targowej (nie Spółka), bowiem to wnioskodawca jako przedsiębiorca podejmuje wszystkie czynności związane ze sprzedażą towarów marki X w punkcie sprzedaży prowadzonym przez wnioskodawcę na nieruchomości będącej własnością wnioskodawcy dokonując sprzedaży w imieniu własnym choć na rzecz Spółki.

Wiążąca wnioskodawcę i Spółkę umowa w sposób istotny różni się od umowy agencyjnej, w której to agent działa w imieniu i na rzecz dającego zlecenie i to niezależnie od tego czy umowa agencyjna ma charakter umowy agencji pośredniej czy też agencji przedstawicielskiej. W umowie wiążącej wnioskodawcę i Spółkę, wnioskodawca działa dokonując sprzedaży w imieniu własnym i jedynie na rzecz Spółki. Działanie „na rachunek”

odnosi się jedynie do stosunków wewnętrznych między zleceniodawcą (Spółką) i zleceniobiorcą (wnioskodawcą) i wskazuje, komu ostatecznie przypada korzyść, a także, kogo obciążą ewentualne straty. Szereg postanowień § 2 umowy z dnia 29 maja 2015 r. potwierdza fakt, iż to wnioskodawca prowadzi sprzedaż na swojej nieruchomości i podejmuje wszelkie czynności związane z dokonywaną przez niego sprzedażą. Różnica postanowień umowy wiążącej strony do umowy agencyjnej przewidzianej w art. 758 i nast. Kc przesądza o zasadności wniosku wnioskodawcy, bowiem jak wynika z licznego orzecznictwa sądowo-administracyjnego (np. wyrok WSA we Wrocławiu w sprawie I SA/Wr 1589/14 z dnia 5 listopada 2014 r. ) jedynie w przypadku działania agenta podatnikiem opłaty targowej jest dający zlecenie a nie agent. Inny wyrok WSA w Łodzi z 20 stycznia 2015 r. w sprawie I SA/Łd 954/14 wskazuje wprost, iż działanie sprzedawcy w imieniu własnym lecz na rzecz osoby trzeciej czyni sprzedawcą, a nie osobę trzecią dającą zlecenie, podatnikiem opłaty targowej.

W ocenie wnioskodawcy przedstawione w stanie faktycznym okoliczności wskazują, że wnioskodawca jest podatnikiem opłaty targowej od sprzedaży dokonywanej w lokalu o powierzchni użytkowej 200m<sup>2</sup> znajdującego się na nieruchomości położonej w XX.

### **Po rozparzeniu stanowiska Wnioskodawcy organ podatkowy zważył co następuje:**

Materialnoprawną podstawę do naliczenia i poboru opłaty targowej stanowią przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 849 z późn. zm.) (dalej: uopil).

Zgodnie z art. 15 ust. 1. ww. ustawy: opłatę targową pobiera się od osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, dokonujących sprzedaży na targowiskach. Art. 15 ust. 2 uopil mówi, że opłacie targowej nie podlega sprzedaż dokonywana w budynkach lub ich częściach, a zgodnie z ust. 2b targowiskami są wszystkie miejsca, w których jest prowadzona sprzedaż.

Zgodnie z art. 16 uopil zwalnia się od opłaty targowej osoby i jednostki wymienione w art. 15 ust. 1, które są podatnikami podatku od nieruchomości w związku z przedmiotami opodatkowania położonymi na targowiskach.

Jeżeli zatem podatnik dokonujący sprzedaży nie jest tożsamy z podatnikiem podatku od nieruchomości, wskazane zwolnienie nie ma zastosowania.

Zwolnienie dotyczy wyłącznie osoby podatnika podatku od nieruchomości i nie może być rozciągane na inne podmioty nawet w przypadku gdy ten dokonuje sprzedaży na rzecz Spółki otrzymując prowizję od sprzedaży.

Organ podatkowy w celu ustalenia w sposób nie budzący wątpliwości, osoby dokonującej sprzedaży, przeprowadził dowód z przesłanego przez stronę porozumienia jakie łączy Spółkę a Pana XX, prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą XX, w dalszej części zwanym FB.

Z analizy ww dokumentu wynika, iż w dniu 29.05.2015 r. pomiędzy stronami wskazanymi powyżej zostało zawarte porozumienie.

Zgodnie z § 1 przedmiotem niniejszego porozumienia jest prowadzenie przez FB w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w imieniu własnym, na rzecz Spółki sprzedaży towarów dla klientów.

Za wykonywane wszystkich czynności zleconych FB w ramach umowy otrzymuje od Spółki prowizję. Wynika to z zapisu § 10 porozumienia. Zapis taki, to nic innego jak działalność polegająca na pośredniczeniu, pomiędzy Spółką a klientami, przy zawieraniu umów sprzedaży towarów. Co oznacza, że FB nie zawiera umów sprzedaży na swój rachunek i ryzyko, jako sprzedawca rzeczy powierzonej, ale jedynie umożliwia osobom fizycznym

zawieranie umowy z Spółką. Z treści porozumienia nie wynika, by FB dokonywał sprzedaży mienia, jest on jedynie pośrednikiem w sprzedaży, to znaczy doprowadza do sprzedaży mienia będącego własnością Spółki. Tym bardziej, że zgodnie z zapisem § 3 Spółka zobowiązuje się dostarczyć komputery i system informacyjny oraz kasy fiskalne i terminal płatniczy. Wyposażenie to stanowi własność Spółki. Umowa jednoznacznie wskazuje właściciela kas fiskalnych. Ich właścicielem nie jest FB. Treść § 5 potwierdza, iż towary dostarczane FB stanowią własność Spółki aż do momentu wydania ich klientom. Utargi za sprzedany towar trafiają do Spółki, potwierdza to załącznik Nr 1, który określa zasady wypełniania bankowego dowodu wpłaty utargu.

Zapis ten w sposób nie budzący żadnej wątpliwości potwierdza prawidłowość przeprowadzonej analizy złożonego dokumentu, którym jest porozumienie.

Organ podatkowy stoi na stanowisku, iż zgodnie z art. 535 § 1 Kc przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Zatem, aby skutecznie przenieść własność, należy być właścicielem rzeczy lub mieć od właściciela upoważnienie do przeniesienia prawa własności. W niniejszej sprawie właścicielem rzeczy, tj. towarów jest Spółka i to Spółka dostaje od klientów cenę należną za sprzedaż towarów zrealizowaną za pośrednictwem FB.

Ustawa o podatkach i opłatach lokalnych stanowi, iż „opłata targowa pobierana jest od osób dokonujących sprzedaży” przez co rozumie się, że opłata ta pobierana jest od osób, które są właścicielami oferowanych towarów i za których sprzedaż otrzymują stosowną zapłatę od kupującego – cenę sprzedaży towaru. FB jest jedynie pośrednikiem w transakcji sprzedaży, a za wykonaną czynność w ramach zawartej umowy otrzyma od Spółki prowizję, a nie cenę towaru (§ 10 pkt 1 i 7 porozumienia). Strona jedynie upoważniła pośrednika do odbioru od klientów ceny należnej Spółce za sprzedaż towarów.

Podmiot będący FB nie może być uznany za dokonującego sprzedaży, a jedynie za pośrednika przy dokonywaniu sprzedaży, ponieważ nie spełnia definicji umowy sprzedaży. Stąd w świetle powyższych argumentów, należy uznać, że podatnikiem opłaty targowej jest Spółka z siedzibą w XX.

Strony porozumienia ustaliły, że obowiązek regulowania opłaty targowej spoczywał będzie na FB. Zgodnie z art. 16 uopil zwalnia się od opłaty targowej osoby i jednostki wymienione w art. 15 ust. 1, które są podatnikami podatku od nieruchomości w związku z przedmiotem opodatkowania położonymi ba targowiskach.

Obowiązek podatkowy jest kategorią obiektywną i może wynikać jedynie z ustawy, a nie z umowy. Taki pogląd podzielił WSA w Łodzi wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 r. w sprawie I SA/Łd 954/14.

Ponadto organ podatkowy pragnie podkreślić, iż obowiązek podatkowy wynika z ustaw podatkowych i nie może być wolą stron modyfikowany, dlatego też nie można w drodze umowy czy porozumienia ustalać podmiotu zobowiązanego do opłaty targowej.

W ocenie organu właściciel nieruchomości na której dokonywana jest sprzedaż nie jest tożsamy za sprzedającym. Otrzymuje jedynie prowizję od sprzedaży towarów będących własnością Spółki, dlatego też w tym przypadku nie może być mowy o zwolnieniu. Spółka a nie wnioskodawca jest zobowiązana do regulowania opłaty targowej.

W ocenie organu podatkowego, opisana przez wnioskodawcę umowa zawarta między stronami ma na celu uszczuplenie budżetu gminy, a więc ma charakter obejścia przepisów ustawy w rozumieniu art. 58 § 1 Kc.

Z autonomiczności prawa podatkowego wobec innych gałęzi prawa wynika, że skuteczność czynności cywilnoprawnych uzależniona jest od tego, czy nie stanowią one

działań zmierzających do uchylania się od opodatkowania. Zasada wolności umów, nie zwalnia organów podatkowych z obowiązku oceny rzeczywistego charakteru umów z punktu widzenia ich legalności i zgodności z prawem, a w szczególności rozważenia, czy umowy te nie stanowią obejścia przepisów podatkowych w rozumieniu art. 58 § 1 kodeksu cywilnego w związku z art. 353<sup>1</sup> Kc.

Wobec powyższego w ocenie organu podatkowego działalność polegająca na sprzedaży odzieży na nieruchomości położonej w XX, podlega opłacie targowej którą zobowiązana jest uiszczać Spółka a nie wnioskodawca, a stanowisko wnioskodawcy w opisane we wniosku z dnia 12 września 2015 r. (wpływ 01.10.2015 r.) **jest nieprawidłowe.**

**Niniejsza interpretacja udzielona jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu faktycznego przedstawionego przez wnioskodawcę.**

Jednocześnie informuje się, że niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcy zostanie umieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

#### Pouczenie

Od niniejszej interpretacji przysługuje stronie prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie za pośrednictwem Wójta Gminy Mielno. Skargę można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie Wójta Gminy Mielno, do usunięcia naruszenia prawa. Wezwanie wnosi się w terminie 14 dni od dnia, w którym wnioskodawca dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o treści wydanej interpretacji, Termin na wniesienie skargi wynosi 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a w przypadku nieudzielenia odpowiedzi 60 dni od dnia wezwania do usunięcia naruszenia prawa.